

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

CXXXVII.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

gatione quidem ex merito peccati ad pœnam condemnationis tenentur, ab actuali tamen pœnæ perpeſſione per fidem, vel certè à neceſſitate pœnas perpetuendi per Chriſti meritum ſunt liberati; quo ſenſu omnes poſt lapſum homines damnati ſunt, quia *per unius caſum una damnatio in omnes* tranſiit, Rom. V. 18. aliquando verò eos, qui ob infidelitatem actu ad damnationis pœnam tenentur conſtricti. *Qui non credit, jam judicatus eſt, quia non credit in nomen Filii DEI, unigeniti.* Joh. III. 18. Quam differentiam in Enchiridio inſinuat Auguſtinus, c. LI. inquit: *Veruntamen quod paulò poſt dicit: ſicut per unius delictum in omnes homines ad condemnationem: ita & per unius juſtitiam in omnes homines ad juſtificationem vita: ſatis indicat, ex Adam neminem natum niſi damnatione teneri: & neminem niſi in Chriſto renatum à damnatione liberari.* Porro actualis hujus damnationis ſententiam in incredulos & contumaces vel univerſa fert Eccleſia, in juſto legitimoque Concilio congregata, quemadmodum ita damnati ſunt Arius, Neſtorius, Eutycheſ & infiniti alii, cujus ſolennis formula eſt: *anathema! anathema!* vel ordinarii Eccleſiæ miniſtri, quibus mandatum eſt, errores pariter atque pertinaciter errantes reſellere, & quæ damnatio, niſi reſipiſcant, ipſos maneat, ante oculos mentis adducere; vel denique propria cujuſlibet errantis conſcientia, quæ quemlibet damnationis ſuæ convincit; quo ſenſu Paulus hæreticos vocat *ἀποπίπτειν*, Tit. III. 11. *Vulg. proprio judicio condemnatos.* Atqui de his omnibus ſinguliſque hunc in modum & in præſenti ſeculo ab hominibus quidem, ſed tamen ad legis Divinæ regulam condemnatis, nulla nobis quæſtio eſt, nulla diſquiſitio.

CXXXVII. Succedet verò damnationi ob incredulitatem in hac vita latae, alia longè gravior in alterâ, cujus ſententia decretoria & irrevocabilis ex ipſo Divinæ majeſtatis ore prodibit. Sed & hæc duplex eſt: una in animam, quam primum ex infelici corpore fugit indignata ſub umbras, in judicio DEI particulari, altera in hominem integrum, ubi conſociata denuò per reſurrectionem fuerit corpori anima, in judicio extremi diei univerſali ſtringetur. Quamquam enim non deſint magna in veteri Eccleſia nomina, inque recentiori ætate viri ſine controverſâ doctiſſimi, qui deſunctorum animas citra diſcrimen omnes, ſive bonas ſive

malas, sive fideles sive incredulas, postquam hinc ex corporibus discesserunt, in locum quendam à cœlo atq; inferno tertium, què illi Sheol, id est, commune animarum omnium receptaculum vocant, deferri, inque eo quodammodo dormire, neque ordinariè actus vitæ secundos ullos habere, quousque cum corporibus iterum uniantur, docent; quorum sententiam & argumenta ex Scripturâ Sacrà, ex antiquissimâ traditione Ecclesiæ & consensu omnium nationû & gentium, novissimè accurato iudicio collegit, doctissim^o certè Anonymus, in Seriâ Disquisitione, de statu & loco & vitâ animarum, postquam discesserunt à corporibus, præsertim fidelium: nefas tamen nobis est, à receptâ communiter sententiâ, quæ animas credentium à primo statim discessus sui momento æternam ingredi beatitudinem & cœlesti frui salute, S. Scripturæ & vetustissimæ pariter Ecclesiæ auctoritate nixa, asserit: *beati, qui moriuntur in Domino, à παρτι, à presenti tempore, Apoc. XIV. 13. & contrariò non credentium animas, quamprimum corporum suorum domicilia deseruerunt, infernali loco pœnisque adjudicat: dives enim mortuus in inferno existit & in cruciatibus. Luc. XVI. 23. quæque in praxi etiam, sive ad impertiendum pressis in hoc mundi ergastulo fidelibus solatium, sive ad terrorem consceleratis incutiendum, aptior est, discedere. S. Irenæus, lib. II. adv. Hær. c. LXIII. Per hæc manifestissimè declaratum est & perseverare animas & non de corpore in corpus transire, & dignam habitationem unamquamque gentem percipere, etiam ante iudicium. Idem vetustissimus Pater, lib. IV. c. XLIII. Qui exurgunt contra veritatem & alteros adhortantur adversus Ecclesiam DEI, remanent apud inferos, voragine terræ absorpti, quemadmodum, qui circa Core, Dathan & Abiram. Ad quæ loca Fr. Fevardentius, in Not. p. 151. His apertissimè indicatur, quam procul fuerit Irenæus ab illorum sententiâ, qui beatorum spiritus, ante supremum iudicium, beatâ Dei visione prohibuerunt, quod & infra facit, dum Dathan, Core & Abyran apud inferos manere, cum Scripturis confirmat. Justinus Martyr, Quæst. LXXV. p. 264. Μετὶ τῆν ἐν τῷ σώματι ἐξοδόν αὐτῶν, (exprimit emphasin vocis ἀπέρτι) γίνεται τῶν δικαίων τὴν καὶ ἀδικῶν διαστολήν ἀγονταί γὰρ ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς ἐξίτους αὐτῶν τόπους, (Macarius Æg. Hom. XXII. εἰς τὴν ἰδίον αἴθερον, alludens ad Act. 1.25.) αἱ μὲν τῶν δικαίων ψυχαὶ εἰς τὸν παραδείσον, ἡ δὲ συντυχία καὶ θάνατος, conversatio & visio, ἀγγέλων τε καὶ ἀρχαγγέλων κατ' ὁπτασίαν δὲ καὶ τῷ*

ex II. Co
 Hiero
 Arndias
 fusticarum
 roam Pa
 minis, qu
 c. IX. 37
 post mortem
 nen. 11.
 vel ad plen
 quartam
 tim tr anst
 fiat resurre
 Calixtus
 est, im po
 num statu
 ationibus
 negotiis o
 stro alie
 quendam
 nemus.

CXX.

damnatos
 tute Divi
 corpore a
 parentes,
 lediti, m
 XXV. 41.
 statum, y
 Cum eni
 cise, con
 tingunt,
 feratur,

τῆς ἡμετέρας, κατὰ τὸ εἰρημῖνος ἐκδημῶντις ἐν τῷ σώματι καὶ ἐνδημῶντις πρὸς τὸν κύριον
 (ex II. Cor. V. 8.) αἱ δὲ τῶν ἀδίκων ψυχὰς εἰς τὰς ἐν τῷ αἵματι πάσας, κατὰ τὸ εἰρημῖνον
 πρὸς τὸ Ναβυχοδονόσορ βασιλῆος βαβυλωνίου, ὁ αἵματις κάτωθεν ἰπικρομένη συναντήσας σοὶ
 καὶ τὰ ἑξῆς. Quibus Basilium M. Cyrillum Hieros. Epiphanium,
 Hieronymum, Fulgentium & Athanasium associat C. V. Jos.
 Arndius, in variae eruditionis opere, Lexico Antiquitatum Eccle-
 siasticarum. Tit. *Animarum status post mortem*, p. 5. f. Ubi & cœte-
 rorum Patrum fideliter recenset sententias. Marc. Anton. de Do-
 minis, quo antiquitatis vix quisquam peritior fuit, lib. V. de Rep.
 c. II. §. 75. *Circa statum animarum tres invenio opiniones. I. Animas*
post mortem neque gaudere neque tristari, sed dormire ad usque resurrectionem.
II. Animas post mortem statim vel ad beatitudinem plenam transire,
vel ad plenam damnationem. III. Expiari in purgatorio. Quibus ipse
 quartam & mediam addit: *animas electorum ad eternam gloriam sta-*
tim transire, eaque frui, non tamen plenè; sic & damnatorum, usque donec
fiat resurrectio. Quem sequuntur D. Conr. Horneius, D. Georg.
 Calixtus, D. Christ. Dreierus, aliique passim. Quod si verum
 est, impiorum animas, corporum suorum vinculis solutas, infer-
 num statim adire & pœnis ei loco propriis torqueri, non minus de
 actionibus harum animarum in inferno, quam de integri hominis
 negotiis quæri posset; sed, ne in disceptationem à proposito no-
 stro alienam dilabamur, hanc pilam aliis torquendam ac retor-
 quendam relinquimus & à præsentì concertatione prorsus absti-
 nemus.

CXXXIX. Restat ergo, eos duntaxat à nobis considerari
 damnatos, qui in extremo iudicii universalis die, postquam vir-
 tute Divinâ è sepulcris suis surrexerunt, redunitâ iterum cum
 corpore animâ, coram horrendo tremendi iudicis tribunali com-
 parentes, sententiâ, à Domino pronunciatam audient: *ne, ma-*
ledicti, in ignem æternum, qui paratus est Diabolo & angelis ejus. Matth.
 XXV. 41. Quo tamen ipso sensu damnatus vel actum notat vel
 statum, id est, vel in vi participij vel in virtute nominis accipitur.
 Cum enim homo damnatus, secundum actum damnationis præ-
 cisè, consideratur, tum, quæ in extremo iudicio circa illum con-
 tingunt, utpote, quod unâ cum cæteris hominibus è mortuis su-
 sciratur, ad thronum Divinum adesse iubetur, à fidelibus segrega-
 tus